

stemte med Billighed og Resfærdighed; men jeg synes ikke, at der var Nogen, som opløstede sin Stemme for at sige: „Herre Gud! Embederne ere jo hidtil blevene befatte, lad dem blive, som de ere, der kommer nok Folk, som ville paatage sig dem“. Det vil jo være Tilfældet i alle Livets øvrige Forhold, at, naar der aabner sig heldigere Vilkaar, da vil altid den større Dygtighed stræbe hen til disse Maal, og, naar der altsaa findes et stort Misforhold Sted, eller de Betingelser, som ere stillede for Embedsmændene i økonomisk Henseende, ikke ere istand til at opfylde billige Fordringer, da bliver den uafviselige Følge den, at det kun er dem, som paa ingen anden Maade kunne bane sig en Vej, der søge at faae de Krummer, der falde af; men det er ikke blot kummerfuldt for dem, men det er uimodsigeligt, at det bliver til Fordærvelse for Statstjenesten og altsaa for hele Borgersamfundet (Nei!). Ja, det kan gaae langsomt, og det kan gaae hurtigt, man kan sige Ja, og man kan sige Nei dertil; men det vil aldrig forandre, hvad der har en fuldgjælvig og naturlig Marsag. Man kan gjerne baade være dov og blind derfor, og jo længere man vedbliver dermed, desto farligere er det; men at det i Tiden vil vise sig, er for mig, De maae undskyde mig, aldeles klart og uimodsigeligt. Men jeg lægger naturligvis ikke alt dette ind i denne meget lille Lov, det er paa ingen mulig Maade min Mening; men jeg troer kun, at den hviler paa et saadant Princip, at en Folkerepresentation med Hensyn til Bessatnings- og Lønningsvæsenet ikke vil vedkjende sig de Anskuelser, hvormed den er bleven motiveret, og derfor med Hensyn til, hvor stort eller hvor lille Resultatet maatte blive, heller ikke vil ved sin Samstemning være Marsag til, at den nogenstunde skulde erholde Lovskraft.

L. Scholer: Jeg skal for mit Vedkommende foreløbig erklære, at jeg ikke vedkjender mig de Principer, hvormed Lovforslaget motiveredes, hverken forrige Gang eller nu. Jeg kan saaledes erindre, at den ærede Forslagsstiller, da han indbragte Forslaget, motiverede dette med, at, naar en Mand maaskee havde hentet Løge langt borte og kom tilbage igjen,

da kunde hans Heste have Behov at puste ud og hvile sig, hvorfor han sandt det billigt, at Sognepræsten befordrede sig hen til den Mand, som onskede hans aandelige Bistand; Rigtigheden af denne Argumentation kan jeg rigtig nok ikke erkjende. Det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller lægger den største Vægt paa at skaane Beboernes og derved tillige sine egne Heste; men jeg vilde finde det hoist ubilligt, om den Deel af Beboerne, som selv holdt Heste, skulde kunne, for at skaane deres Heste, beordre Præsten til at bruge sine. Der er tillige eet Punct, som den ærede Forslagsstiller vistnok har overseet, men som blev berørt af den sidste ærede Taler, nemlig at Præsten er forpligtet til at tage Deel i alle Sognekørsler; men indseer den ærede Forslagsstiller da ikke, at det Tilfælde da ogsaa saare let kunde indtræffe, at Præsten kunde være beordret til at udføre flige Kørsler paa samme Tid, der kom Bud fra en anden Mand om, at han skulde komme? Har Præsten saa ikke andre end de Heste, der ere beordrede ud, og det er jo Tilfældet med flere Præster, og han ikke, som den ærede Forslagsstiller omtalte, har nogen „Ridehoppe,“ saa maatte Præsten altsaa gaae. Naar der skulde fremmes et Lovforslag i denne Retning, saa kunde der efter min Formening kun være Tale om, at Præsten skulde være forpligtet til at befordre sig selv til dem, der ingen Befordring havde, og ikke paa anden Maade kunde skaffe en saadan; men, da Præsten, som sagt, er forpligtet til at deeltage i alle Sognekørsler, saa vilde maaskee selv dette ikke være ret. Den bedste Maade, hvorpaa denne Sag efter min Formening vilde kunne modtage en Omordning, vilde være, naar den gjordes til en Communalsag, en Overenskomst mellem Kommunen og Præsten, saa at Sogneforstanderskabet, naar det foretrak, at Præsten befordrede sig selv paa Embedsreiser, fritog ham for hans Communalkørsler; men jeg er overbevist om, at dette i flere Communer ikke vilde finde Anklang, da der er nogle Steder, hvor Præsternes communale Arbejder virkelig ere meget betydelige. Jeg kan derfor ikke indse, at der er nogen Grund til at vedtage en saadan Lov, og jeg kan, som jeg før udtalte, ikke